

Вовк і Кіт

Іван Крилов

Вовк з лісу якось у село забіг,
Не в гості,— скрута в небораки.
Бач, шкіру він свою беріг:
За ним мисливці гнались, і псарі, й собаки.
У перші-ліпші він ворота заверта.
Та вже зарані
Ворота замкнуті й останні.
Враз бачить Вовк мій на паркані
Кота
І молить: — Васенько, скажи мені, мій друже.
Хто з мужиків тут добрий дуже,
Щоб приховать мене від лютих ворогів?
Чи чуєш ти собак і гук страшний рогів?
Це все за мною, ох!
— Проси мерщій Степана,
Мужик предобрий він, — навчає Вовка Кіт.
— Та обідрав у нього якось я барана.
— То спробуй, може, у Дем'яна?
— На мене злий уже він кілька літ:
У нього я украв козлятко.
— Біжи, он там живе Трохим.
— Що, до Трохима? Та боюсь я й стрітись з ним:
На мене він з весни сердитий за ягнятко!
— Погано ж як! А то сховає, може, Клим ?
— Ох, Васю, та зарізав в нього я телятко!
— Що ж, куме, на селі ти всім тут насолив,—
Промовив Кіт до Вовка,—
Якого ти рятунку тут собі хотів?
Недобра в мужиків про вас іде помовка,
Щоб на свою біду тебе спасли вони.
І правда,— сам себе вини:
Що ти посіяв — те й пожни.